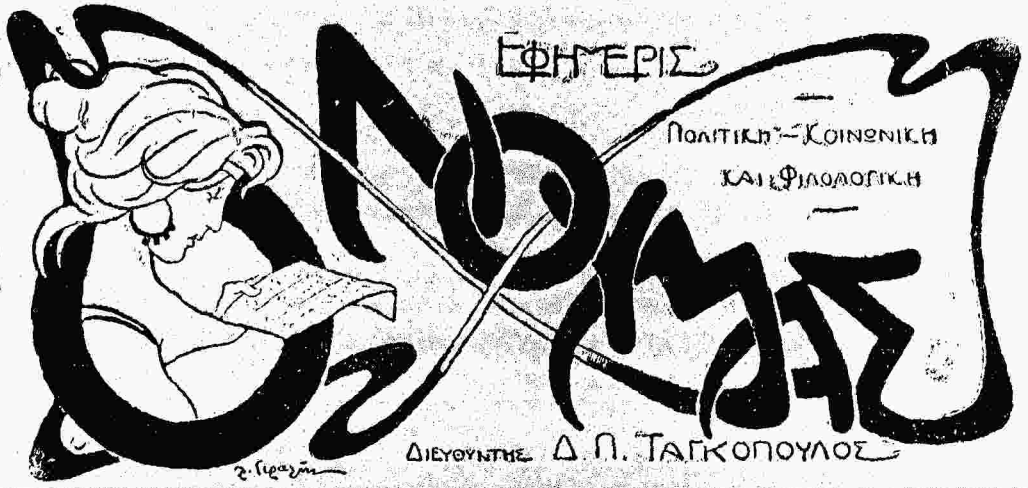

ΕΚΚΑΙΔΕΤΑΙ
 ΚΑΘΕ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ
 ΣΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 100
 ΚΕΝΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 100
 Τμήτ Φυλλίου
 10 Δεκέτ 10
 ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ
 "ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ"

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 26 Οκτωβρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδου Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 66

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΡΑΧΗΝΗ

Η κενωτέρα Αράχνη είχε άπλωμέν τ' όρμητις
 ενόηρα και περιήνε.
 Στάσινα να ίδω τό φάσμα της.
 Μια πεταλούδα, όμάλαινα παρθένη, κίτρινοίτη
 πέλασε και πιάστηκε.
 Δέ λυπηθίκα γα τό ζωή της ποή όρμητις.
 -- 'Ο θάνατος είναι άπολύτως όμοιος.
 'Η Αράχνη δεν άπούντισε 'ο τί σκέψη μου.
 Όταν, από 'μέρος, ξαναπέφαινα, είδα τής πετα-
 λούδας τό κορμί τ' όχηρο, φανταχτερό να κρέ-
 μεται άδεια άπο τό όχηρο.
 Τέτοια μοίρα ίσπεροβάνατι 'ο τ' αόθω κλάσμα
 με λύπησε.
 Τής Αράχνης ή άναστη έκδίκισι, ποή και 'ο τό
 θάνατο ός βέβαιη χωριάσι, με όθιωσε.
 'Η Αράχνη κατάλυσε τί σκέψη μου.
 -- Τέτοια είπ' έγω, είπε, 'Ο θάνατος είναι λυπη-
 ριστό: θέλω να κάνω τό θάνατο ποή μιστόν τε'
 άπο τήν ποή φοιχτή σκαλιό. θέλω και 'ο τούς νε-
 κρούς να χώνω τό πάθος ποή έχω 'ο τί ζωή. Γιατί
 μισό και 'ο τό κορμί άκόμα τ' άσταλά σκαλιό
 τής ζωής! Καί χωριόμ 'ο αυτά να βλέπω τής σί-
 κης μου τό θρηνηό!

ΑΓΑΠΗ

Σ τό Μ. Μαλακάση.

Ένα ζευγάρι έρωταμένο αγάπης.
 'Η αγάπη του με κάνει θανάσιμα να ολιθώμαι.
 Έκείνοι όδεν προσέχουν 'ο τί όλίθη, μίτη 'ο τήν
 αγάπη μου.
 'Ακολουθώ τ' αδερφομένα σκαλιό τών βυζάν-
 των του έρωτος, άχώριστος άπ' αυτά. Έτσις ό
 έρωτάς μου τοί δικού τους έρωτά!
 Μιά 'μέρη τούς έπιμα να φιλιώνται άγκαλια-
 σμένοι αίστιο από λυπηνοθήμη κυδοιό.
 'Από τό φράχτι πίσω τόν άκαρπιον, ποή με
 προστάτευσ. άκολουθούσα ποή φιλιώμενος ποή
 διλόδ, τί όλόγα του έρωτικού τους μεθισθηό να
 ζώνη τά κορμά τους άν περιπλοκάδι φειώτο
 -- Σας αγαπώ! τούς φώναξα κάποτε με τρω-
 μίρη, λυπηνοθήμους 'ο τήν αγάπη μου.
 Δέ μ' άκουσαν. 'Ημουν ένας κατάστικος, ποή
 βόσκαινε τόν έρωτά τους 'μέρος 'ο τί μάτια τους.
 Δέ μ' είδαν, μίτη μ' άκουσαν!
 -- Σας αγαπώ, χωρίς μου!
 Έγγρα τό κορμί 'ο τό χόμα κ' έκαλα μεγα-

λόβου.
 Καί μέσ' τα κλάματά μ' ο τή φιλή τους άκαρπη
 ν' άντιχέων και ν' άντικλόβουν τοί καίρη μου τό
 τεχέλιόμα.
 'Ηταν ή παρηγορία μου αυτή 'ο τί όλίθη μου.

ΧΑΡΟΠΑΛΕΜΑ

Σ τόν Α. Πάλλη.

Σ τή ρίζα μιάς παλιολιθικής ήστρωσε ένα δέν-
 τριό.
 Μικρό, κανένας δέν τό γνοιάστηκε. Μα τό δέν-
 τριό βάσταγε από γενιά δέντρών παλιολιθικών.
 Καί πήρε άπάνου του ήσυχη, θαρρόντας 'ο τής
 κούφης δόνας του. Μεγάλωσε, άντρευστηκε. Κ'
 έγινε ένας γίγαντας καλοβόλος. Ένας ήμπερόδεν-
 τρος άνάπιτος.
 Οι χωριανοί, ποή όν τούς γίμαζε τό μάτι ό
 όντρες 'ο τήν όρχή, τόν έλλεπαν και καμάρωναν.
 Τόν είχαν στολίσι τοί χωριού τους.
 Οι παπάδες όμως ήρχισαν, δύο μεγάλωσε, να τόν
 νομίζουν έχρη 'ο τί γειτονιά τους. Γέτονα έπίβου-
 λον τής εκκλησίας.
 "Αλίωνα ό όντρες τί κλωνάρια του μυριάλληθα
 'ο τής εκκλησίας τί σκέψη. Τή χάιδευσ, τή έδει-
 ωσε, τί δημοδολούσε. Κ' από κάτου οι ρίζες του
 μ' άπόκρυψη άμετρα πλοκάμια τί όχητόδεναν,
 τήν κρυφοόχηκοναν, έλλωσαν τούς όρημους τών γενη-
 σμένων σμελιών της. Έτοιμίζαν τό θάνατό της.
 'Από τό χόμα άπάνου 'ο τής εκκλησίας τό πρό-
 σωπο, τό γέμιμένο από τό χρόνιο, χαλαμάδες χί-
 ραζάν, όδύχοντας τόν έχιρό ποή κρυφοόδύλενε.
 Κ' αυτός έκανε όλο και ποή φανερό τί δύναμη του.
 'Αγριος μιά 'μέρη έδούκη, όρπαξε μ' ένα του γονι-
 τριό κλωνάρι εν' άγκωνάρι τής σκεπής και τό έρεκόλ-
 λησε.
 "Έπρεξαν οι παπάδες μ' όρματα να πολεμήσουν
 τό θηρμόνι γίγαντα. Να προφτάσουν τό χαλάστρο
 ποή τούς φοβέρη. Όμως έρχονταν άργά κάθε βοή-
 θεια τους 'ο τήν εκκλησία.
 Συνόχηκε ό λαός κι' άγνάντευσ τό όμα τό φε-
 θερό ποή πλάκων. Λίγοι ήθελαν να δώσουν χέρι 'ο
 τούς παπάδες. Οι άλλοι από φόβο έκρυβαν τό στο-
 χασμό τους. Καί κάποιος μονάχο μέσ' τό σωρό πρό-
 βαλαν γνόμια να μήν άντικρούσι κανείς τοί δέν-
 τρου τήν όρχή.
 "Αδύνα ό γίγαντας σείστηκε ριζόκομος κι' ή-
 ναταράχτηκε. Έγυρε άπάνου 'ο τήν εκκλησία. Έτοι-
 μος να τήν παλαίψη. Αίγυσαν τά κλωνάρια του.

όά χέρια ανθρώπου, να αφήσουν τόν άντίπαλο. Τό
 φιλόματό του, όν τόν παλαίστη κι' ο παίρνει άντρέ-
 κεια τήν νουή του ποήν χωριόμ. θρόνιαν βολή.
 Για λίγο έπίσημη έγινε όμοση. Κ' άδύνα έπρεξε ή
 εκκλησία. βγήκε. σοφιστάτης 'ο τό πόδια τοί
 νικητή.

Αύγουστος, 1903

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

**ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΤΕ
 ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ**

Οι αρχαίοι πήραν τόν ένο όρομο
 ποή πήρε κι ή γλώσσα τους: κάθε
 χρόνο, κάθε έλας, κάθε πενήντα
 χρόνο και κάθε είκοσι λίγο λίγο
 μεταμορφώνονταν ή γλώσσα τους:
 όπο πεννούσε ή καιρός, τόπο πώ-
 τερο έμοιαζε με τή δική μας τή-
 μερα. Οι αρχαίοι ποή έζησαν κ' έ-
 κείνοι μαζί με τή γλώσσα, έρω
 και τώρα τούς ήθελε άκόμη πτήν
 'Αρχαία, λίγο λίγο, χωρίς να
 τό καλλάθουν οι ίδιοι, μέληρον
 τή δημοτική.

Ήμερής (Τό ταξίδι μου).

Α'.

Κάθε φορά ποή τόχη να πείσσει τί ματια μου
 ός κάποιος κορμάτι αρχαίου λόγου, ζωνοκάλιμη από
 ρωνή μας τή ζωντανή, με κάποια κλλιτεχνική
 προσπέλιση, μιμη ή μιμησία. Ημίζαμ τούς κ' Αρχ-
 αίοις» μέσα στί "Ταξίδια" τοί Ήμερής. Κι' από
 να τούς ζωνοκάλιμη κ' έρω στί μέγα όραμα ποή τούς
 είδε ή ποιητής. Ει αυτό, και τώμα με σπυριότι τί
 όντομο βιβλίο ποή άρροσάλλοιμη στί τρεπίλι μου
 τά φύλλα του, εΛουκιανού Τίμωνος ή μετασθρωπος,
 μεταφρασμένος από τόν Πλά Η. Βουτυριόδη, έχρη
 μιά: Ηβλιοθήκης τοί 'Νομού» κλλιτεχνιστής,
 (όμως έχρη με κλλιτεχνιστής. ήθελε κακίς πριλα-
 πτικός, άπό άρχίζει μ' ένα τέτοιο δαιμονοόρομο,
 ποή ζώσε με τό μέσο και τρέφανται με τόν ήθερο
 τών πάντων). Καί όμοιόμα μέσα στί μαθητικά
 μου χρόνια κάποιες στιγμές με κάποια ζώσα και με
 κάποιος φώς άγνόντις στίς γλωσσές τής άλλης και